

GŁOS POLSKI

TYGODNIK DLA POLAKOW W AUSTRII

REDAKCJA I ADMINISTRACJA: Gmunden Rathausplatz 2 — SALZKAMMERGUT-DRUCKEREI

W DZISIEJSZYM NUMERZE:

Pierws DP z Europy
w Brazylii

Na marginesie pro-
cesow politycznych
w Polsce

Punkty zapalne
swiata

Owoce przedwczes-
nie zerwane

Nr. 17 (56)

15. pazdziern. 1947

Projekty rozwiazania problemu DP aryjskich i Zydow

Jednym z najboleśniejszych następstw drugiej wojny światowej to fakt przebywania od trzech lat w obozach i wśród ludności cywilnej Niemiec i Austrii zgora miliona „osob wysiedlonych”, wszystkich chyba języków, ras i religii. Prasa rzadko kiedy porusza to kapitalne zagadnienie w rzeczowych opracowaniach, ograniczając się do krótkich komunikatów, czy doniesień mających najczęściej na celu zdyskredytowanie tych ludzi w opinii świata. Wynik jest taki, że opinia publiczna nie zna tragedii osob wysiedlonych, przechodzi nad nimi zimno do porządku i nie chce brać udziału w praktycznym rozwiązaniu przyszłości tych nieszczęśliwych ludzi. A problem tych ludzi zasługuje na inne potraktowanie. Wchodzi tu bowiem w rachubę nie tylko przyszłość uciekinierów, ale i sama zasada wolności indywidualnej i ludzkiej godności.

Przypominając te sytuacje prezydent Truman w jednym z przemówień swoich wyraził się m. in.: „W sprawie DP nie wydaje mi się, że Stany Zjednoczone uczyniły wszystko, co powinno być uczynić. Ustawicznie proszę Kongres o zwrócenie uwagi na ten problem światowego znaczenia i znalezienie sposobu, który mogłoby nam pozwolić wykonać w pełni nasze zobowiązania względem tych tysięcy uciekinierów wszystkich wyznań, którzy cierpią i nie mają własnego ogniska domowego.

Problem DP nie jest łatwy do rozwiązania i przy jego realizacji w grę weszły przesłanki natury politycznej. Jeśli się chce jednak w pełni docenić respekt należny człowiekowi, należy wyjść z punktu widzenia bardziej wyniosłego, a tym punktem wyjścia nie może być nic innego, jak tylko powszechne obowiązki sprawiedliwości i miłosierdzia.

Repatriacja nie rozwiązała problemu DP.

Zaraz w pierwszych dniach po zakończeniu działań wojennych rozpoczął się proces wędrowek osob wywiezionych z Niemiec do krajów pochodzenia. Proces ten, początkowo żywiołowy, malarz z czasem na skutek wieści nadchodzących z szeregu państw, w których dokonano przewrotów społecznych i politycznych w skali rewolucyjnej. Wieści te zatrzymały duże stosunkowo zespoły ludzkie na obczyźnie. Po licznych namowach i perswazjach, po usankcjonowaniu organów „misji repatriacyjnych”, wyposażonych w wyjątkowo dobre warunki pracy, po zakazie propagandy antypowrotowej i stosowaniu przydziałów paczek żywnościowych dla powracających, okazało się jednak, że milion osob wysiedlonych, milion byłych więźniów politycznych niemieckich obozów koncentracyjnych, robotników zesłanych na przymusowe roboty oraz jeńców wojennych nie zechce dobrowolnie wrócić do swych krajów. Wszyscy oni podają jeden powód swej decyzji: istniejące w ich krajach warunki polityczne, z których nie mogą się pogodzić w sumieniu. W ten sposób problem osob wysiedlonych przez reżim nazistowski wszedł w nową fazę i przybrał charakter ściśle polityczny.

Konsekwencje zatrzymania się fali powrotu odczuwają przede wszystkim narody okupujące Austrię i Niemcy. Stany Zjednoczone, Anglia i

Francia muszą wydawać dziennie kilka milionów dolarów na utrzymanie tych ludzi i pozostawiania w zonach Austrii i Niemiec całych tysięcy Amerykanów, Anglików i Francuzów w celach administracyjnych.

Problem zatrudnienia.

Rozmieszczenie DP w poszczególnych zonach okupacyjnych nie było równomierne. Na zony amerykańskie przypadało więcej niż 60 %, angielskie od 30 do 35 %, gdy na zony francuskie tylko około 5 %. Skład narodowościowy przebywających na ziemiach byłej III Rzeszy jest mniej więcej następujący: 30 % Polaków i Ukraińców, b. obywateli polskich, 30 % Baltów, 20 % Żydów z Niemiec, Polski i Węgier, 20 % Jugosłowian, Rumunów, Węgrów itp. W okresie do końca 1946 r. tak władze wojskowe państw okupacyjnych, jak również UNRRA starały się zabezpieczyć obozy w minimum żywności i zaopatrzenia. Wyrosła jednak nowa białaczka a mianowicie bezrobocie. Poza pewną ilość DP zatrudnionych w obozowej służbie wewnętrznej, w warsztatach wykonywujących prace z pożytkiem dla ogółu (krawcy, szewcy, fryzjerzy itd), poza personelem medycznym oficjalnej służby zdrowia (lekarze, siostry szpitalne), poza gronem pedagogów organizujących naukę dla dzieci i kursy dla dorosłych — wielka masa obozowiczów pozostawała bez zatrudnienia. W toku masowej repatriacji kwestia zatrudnienia DP nie była brana pod uwagę. Od czasu jednak, kiedy masowa repatriacja zakończyła się i kiedy pozostali DP stali się przeciwnikami akcji powrotowej, problem zatrudnienia w obozach stał się zagadnieniem pierwszorzędnej wagi. Próby w tej dziedzinie podjęto we wszystkich strefach z różnym powodzeniem. Władze alianckie, posyłając DP do pracy, nie zamierzały zafiksować ich w Niemczech, czy Austrii, które to kraje i tak są już przeludnione. Pragnęły one jedynie zapobiec, aby długotrwały stan bez zajęcia nie stał się przeszkodą do powrotu do normalnych warunków życia wtedy, kiedy wreszcie osoba wysiedlona zostanie definitywnie osiedlona. Zatrudnienie musi więc charakter wychowawczy. Chodzi o to, aby wszyscy z powrotem nabrali zamiłowania do pracy, a młodzież przysposobiła się do zawodu. Korzystni materialnie z tej pracy posiadają raczej znaczenie drugorzędne. Zatrudnienie, początkowo zle przyjmowane, zwróciło w wielu wypadkach przynosi moralną obozowiczów, która często przed tym byli utracili. Pozwoliła im ona myśleć i działać, jak przystało na człowieka. Problem zatrudnienia nie został jednak rozwiązany całkowicie, a czynniki opiekujące się osobami wysiedlonymi w pełni zdawają sobie sprawę z jego charakteru zapobiegawczego. Praca bowiem nie może być namiastką życia. Jest ona najistotniejszą treścią bytu człowieka, wynikająca z instynktu posiadania i woli zdobywania. Człowiek chce pracować, gdy dostrzeże ze wysiłek jego mięśni i mózgu staje się dzwignią jego losu. Praca dla „zabicia czasu” traktuje się jako zajęcie do pewnego czasu, za zajęcie nie przynoszące nikomu żadnych pozytywnych wartości. Dzisiaj czynniki opiekujące się osobami wysiedlonymi stoją przed trzema koniecznościami:

a) usunięcia DP z Austrii i Niemiec, b) zlikwidowania tej formy życia społecznego wysiedlonych, która nazywa się obozem, c) osiedlenia DP w innych krajach, gdzie ludzie ci mogliby zacząć życie normalne od nowa, życie oparte na własnej inicjatywie, działalności i zdobywanych środkach materialnych.

Uciekinierzy.

UNRRA pod koniec swej działalności, a IRO na samym zapoczątkowaniu spotkały się niespodziewanie z nowym procesem gromadzenia się ludzi na terytorium Austrii i Niemiec z krajów satelickich ZSRR, a mianowicie uciekinierami europejskim, prześladowanymi politycznie lub rasowo, wśród których zgora 90 % stanowią Żydzi. Smutne to skądinąd zjawisko przysporzyło Aliantom zachodnim, zwłaszcza zaś USA, wiele nowych kłopotów związanych z umieszczeniem i wyżywieniem całych tysięcy zbiegów z Polski, Węgier i Rumunii. Uciekinierzy, podobnie jak i osoby wysiedlone nie mogą liczyć na pozostanie w dzisiejszych punktach rozdzielczych, które należy uważać tylko za miejsca chwilowego postoju. Zresztą i ci nieszczęśliwi ludzie nie zamierzają tu zagrzać miejsca, z przyczyn leżących u podstaw ich przyszłości, jak również przesłanek psychologicznych. Dopiętowanie przez działalność polityczną pewnej partii, mianującej się gdzie indziej obronca Narodu Żydowskiego, szukają oni rozwiązania swej doli przede wszystkim w masowej emigracji do Palestyny.

Projekt osiedlenia żydowskich DP i uciekinierów.

Zagadnienie osob wysiedlonych i uciekinierów w Austrii i Niemczech stało się integralną częścią problemu odnowy gospodarczej Europy. Plan Marshalla, który obudził tyle nadziei na ruinach starego kontynentu, wzniecił również tyle głosów krytycznych w USA. Kola parlamentarne Stanów Zjednoczonych, pragnąc zająć najbardziej rzeczowe stanowisko w sprawie odbudowy zburzonej i spalonej Europy na sesji Kongresu, wysłały do niej specjalną delegację, której zadaniem jest zbadanie stosunków na miejscu. Delegacja ta zajęła się również problemem DP, z którym miała możliwość zapoznać się w ciągu całych dwóch tygodni, zwiedzając ponad 60 obozów w Niemczech. Delegacja udała się również do Hamburga, gdzie znalazła się w momencie przymusowego wylądowania nielegalnych emigrantów żydowskich na słynnym już dziś okrecie „EXODUS”. Delegacja, mając do dyspozycji masę faktów, mogła zająć się przemyśleniem zagadnienia bezdomnych Żydów od podstaw. W wyniku skrupulatnej pracy badawczej dokonanej w terenie, delegacja doszła do wniosku, że zagadnienie żydowskich DP i uciekinierów winno być rozpatrzone zupełnie oddzielnie od zagadnienia pozostałych uchodźców. Na tak sformułowany wniosek, który zostanie zgłoszony na najbliższej sesji Kongresu amerykańskiego, zgodził się również członek delegacji, Żyd z pochodzenia i kongresman republikanski p. J. K. Javitas. Zdaniem delegacji przebywający w obozach lub poza nimi DP polscy, ukraińscy, jugosłowiańscy i baltowie stanowią gotowych kandydatów do przesiedlenia do krajów Ameryki Łacińskiej, USA, Kanady, Australii oraz krajów Europy zachodniej,

(Dokonczenie na str. 6)

